Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

6 септември 2013 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Иран, взети с цел да се предотврати разпространението на ядрено оръжие — Замразяване на средства — Задължение за мотивиране — Право на защита — Право на ефективна съдебна защита“

По дело T-24/11

Bank Refah Kargaran, установена в Техеран (Иран), за която се явява J.-M. Thouvenin, avocat,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Bishop и г-жа R. Liudvinaviciute-Cordeiro, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, представлявана първоначално от г-н F. Erlbacher и г-н M. Konstantinidis, впоследствие от г-н A. Bordes и г-н Konstantinidis, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет, първо, искане Решение 2010/413/ОВППС от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39) да се обяви за неприложимо спрямо жалбоподателя, второ, искане да се отменят Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1), Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 88, стр. 1) и Регламент (ЕС) № 1263/2012 на Съвета от 21 декември 2012 година за изменение на Регламент (ЕС) № 267/2012 (ОВ L 356, стр. 34), както и всички бъдещи регламенти, които биха били приети с оглед да допълнят или заменят тези регламенти до произнасяне на окончателното съдебно решение в настоящата инстанция, доколкото тези актове се отнасят до жалбоподателя, трето, искане да се отменят Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81), Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 319, стр. 71), Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 319, стр. 11) и Решение 2012/829/ОВППС на Съвета от 21 декември 2012 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 356, стр. 71), както и всички бъдещи актове, които биха били приети с

* Език на производството: френски.

оглед да допълнят или заменят посочените актове до произнасяне на окончателното съдебно решение в настоящата инстанция, доколкото тези актове се отнасят до жалбоподателя, и четвърто, искане да се отменят решенията, които се съдържат в писмата от 28 октомври 2010 г. и 5 декември 2011 г.,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа K. Jürimäe и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 март 2013 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят Bank Refah Kargaran е иранска банка.

2 Настоящото дело е свързано с ограничителните мерки, установени за оказване на натиск върху Иран с цел тази държава да преустанови чувствителни по отношение на разпространението на ядрено оръжие дейности и разработването на системи за ядрено оръжие (наричани по-нататък „разпространение на ядрено оръжие“).

3 На 26 юли 2010 г. жалбоподателят е включен в списъка на образуванията, способстващи разпространението на ядрено оръжие, който се съдържа в приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39).

4 Вследствие от това жалбоподателят е включен в списъка от приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1), с Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 195, стр. 25). Включването в този списък води до замразяването на финансовите средства и икономическите ресурси на жалбоподателя.

5 В Решение 2010/413 Съветът на Европейския съюз приема следните мотиви по отношение на жалбоподателя:

„[Жалбоподателят] пое текущите операции на Bank Melli след налагането на санкции от страна на Европейския съюз над Bank Melli“.

6 В Регламент за изпълнение № 668/2010 са възприети следните мотиви по отношение на жалбоподателя:

„[Жалбоподателят] пое текущите операции на Bank Melli след санкциите, които бяха наложени на последната от Европейския съюз“.

7 С писмо от 27 юли 2010 г. Съветът уведомява жалбоподателя, че е включен в списъка, съдържащ се в приложение II към Решение 2010/413, и в списъка, съдържащ се в приложение V към Регламент № 423/2007.

8 С писмо от 8 септември 2010 г. жалбоподателят моли Съвета да преразгледа неговото включване в списъка, съдържащ се в приложение II към Решение 2010/413, и в списъка, съдържащ се в приложение V от Регламент № 423/2007.

9 Включването на жалбоподателя в приложение II към Решение 2010/413 е потвърдено с Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 г. за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81).

10 Тъй като Регламент № 423/2007 е отменен с Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 281, стр. 1), Съветът включва жалбоподателя в приложение VIII към последния регламент. В резултат на това по силата на член 16, параграф 2 от същия регламент финансовите средства и икономическите ресурси на жалбоподателя са замразени.

11 Мотивите, изложени в Регламент № 961/2010, са същите като тези в Решение 2010/413.

12 С писмо от 28 октомври 2010 г. Съветът отговаря на писмото на жалбоподателя от 8 септември 2010 г., като посочва, че след преразглеждане е отхвърлил неговата молба за заличаване на името му от списъка в приложение II към Решение 2010/413 и от този в приложение VIII към Регламент № 961/2010. Във връзка с това Съветът уточнява, че доколкото преписката не съдържа нови доказателства, обосноваващи промяна в позицията му, предвидените в посочените текстове ограничителни мерки трябва да продължат да се прилагат по отношение на жалбоподателя.

13 С писмо от 12 януари 2011 г. жалбоподателят моли Съвета да посочи въз основа на кои доказателства е приел ограничителните мерки спрямо него.

14 В отговор на това искане, с писмо от 22 февруари 2011 г. Съветът предоставя на жалбоподателя копие от предложение за приемане на ограничителни мерки, представено от една държава членка.

15 На 29 юли 2011 г. жалбоподателят подава до Съвета нова молба името му да бъде заличено от списъка в приложение II към Решение 2010/413 и от този в приложение VIII към Регламент №°961/2010. Във връзка с това жалбоподателят посочва, че доказателствата, които са му изпратени на 22 февруари 2011 г., не са достатъчно подробни.

16 Включването на името на жалбоподателя в приложение II към Решение 2010/413 и в приложение VIII към Регламент № 961/2010 не се засяга от влизането в сила на Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 319, стр. 71) и от влизането в сила на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010 (ОВ L 319, стр. 11).

17 С писмо от 5 декември 2011 г. Съветът уведомява жалбоподателя, че неговото име ще продължи да фигурира в списъка на приложение II към Решение 2010/413 и в този на приложение VIII към Регламент №°961/2010. Съветът посочва, че при липса на нови доказателства мотивите, изложени в посочените текстове, са основателни.

18 С писмо от 13 януари 2012 г. жалбоподателят представя отново становището си и иска да му бъдат предоставени всички доказателства, на които Съветът се е основал при приемането на Решение 2011/783 и на Регламент за изпълнение № 1245/2011.

19 Съветът отговаря на искането на жалбоподателя с писмо от 21 февруари 2012 г., към което са приложени три документа.

20 Тъй като Регламент № 961/2010 е отменен с Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 88, стр. 1), Съветът включва името на жалбоподателя в приложение IX към последния регламент. Изложените мотиви са идентични на тези в Решение 2010/413. В резултат на това по силата на член 23, параграф 2 от същия регламент финансовите средства и икономическите ресурси на жалбоподателя са замразени.

21 Включването на жалбоподателя в приложение II към Решение 2010/413 и в приложение IX към Регламент № 267/2012 не се засяга от влизането в сила на Решение 2012/829/ОВППС на Съвета от 21 декември 2012 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 356, стр. 71) и от влизането в сила на Регламент (ЕС) № 1263/2012 за изменение на Регламент (ЕС) № 267/201 (ОВ L 356, стр. 34).

Производство и искания на страните

22 На 19 януари 2011 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

23 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 3 май 2011 г., Европейската комисия иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на Съвета. С определение от 8 юли 2011 г. председателят на четвърти състав на Общия съд допуска това встъпване.

24 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 16 февруари 2012 г. жалбоподателят изменя исканията си и допълва доводите си вследствие от приемането на Решение 2011/783 и на Регламент за изпълнение № 1245/2011.

25 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 31 май 2012 г., жалбоподателят изменя исканията си и допълва доводите си вследствие от приемането на Регламент № 267/2012.

26 С определение на председателя на четвърти състав на Общия съд от 26 февруари 2013 г., след изслушване на страните, настоящото дело се съединява с дела T-4/11 и T-5/11, Export Development Bank of Iran/Съвет, за целите на устната фаза на производството съгласно член 50 от Процедурния правилник.

27 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 12 март 2013 г.

28 В съдебното заседание жалбоподателят изменя исканията си и допълва доводите си вследствие от приемането на Решение 2012/829 и на Регламент № 1263/2012.

29 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да обяви, че Решение 2010/413 не е приложимо спрямо него,

— да отмени Регламенти №°961/2010, № 267/2012 и № 1263/2012, както и всички бъдещи регламенти, които биха били приети с оглед да допълнят или заменят посочените регламенти до произнасяне на окончателното съдебно решение в настоящата инстанция, доколкото се отнасят до жалбоподателя,

— да отмени член 16, параграф 2, букви а) и б) от Регламент №°961/2010, както и член 23, параграф 2, букви а) и б) и параграф 4 от Регламент № 267/2012, доколкото тези разпоредби се отнасят до жалбоподателя,

— да отмени Решения 2010/644 и 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011, приложение IX към Регламент № 267/2012 и Решение 2012/829, както и всички бъдещи актове, които биха били приети с оглед да допълнят или заменят тези актове до произнасяне на окончателното съдебно решение в тази инстанция, доколкото се отнасят до жалбоподателя,

— да отмени решенията, които се съдържат в писмата от 28 октомври 2010 г. и 5 декември 2011 г.,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

30 Съветът, подпомаган от Комисията, моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта

По допустимостта на искането за отмяна на бъдещите актове

31 Що се отнася до искането на жалбоподателя, формулирано в съдебното заседание, да се отмени всеки бъдещ акт, който би бил приет с оглед да допълни или замени оспорваните актове, следва да се напомни, че Общият съд може да бъде валидно сезиран само с искане за отмяна на съществуващ увреждащ акт. Следователно дори при определени условия (вж. точка 49 по-долу) на жалбоподателя да бъде разрешено да преформулира исканията си, така че да се отнасят до отмяната на актовете, които в хода на производството са заменили първоначално атакуваните актове, с това решение не може да се разреши спекулативният контрол за законосъобразност на все още неприети хипотетични актове (Определение на Общия съд от 18 септември 1996 г. по дело Langdon/Комисия, T-22/96, Recueil, стр. II-1009, точка 16 и Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, Recueil, стр. II-4665, точка 32).

32 Поради това следва да се отхвърлят като недопустими исканията за отмяна на всеки бъдещ акт, който би бил приет с оглед да допълни или замени оспорваните актове в рамките на настоящото производство по обжалване.

По допустимостта на втората и третата част от исканията на жалбоподателя

33 В рамките на втората и третата част от своите искания жалбоподателят моли Общия съд, от една страна, да отмени Регламенти №°961/2010, № 267/2012 и № 1263/2012, и от друга страна, да отмени член 16, параграф 2, букви а) и б) от Регламент №°961/2010 и член 23, параграф 2, букви а) и б) и параграф 4 от Регламент № 267/2012, доколкото тези разпоредби се отнасят до жалбоподателя.

34 Съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС всяко физическо или юридическо лице може да подаде жалба съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея от тази разпоредба, срещу актовете, които са адресирани до него или го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които го засягат пряко и не включват мерки за изпълнение.

35 На първо място обаче, що се отнася до искането за отмяна на Регламенти №°961/2010 и № 267/2012, доколкото те се отнасят до жалбоподателя, съгласно съдебната практика тези регламенти приличат както на актове с общо приложение, доколкото забраняват на категория адресати, определени общо и абстрактно, в частност да предоставят средства и икономически ресурси на разположение на лицата и образуванията, чиито имена са включени в списъците в приложенията им, така и на съвкупност от индивидуални решения по отношение на тези лица и образувания (вж. в този смисъл Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точки 241—244). Важно е освен това да се напомни, че що се отнася до актовете, приемани на основание на разпоредбите в областта на общата външна политика и политика на сигурност, каквито са Регламенти №°961/2010 и № 267/2012, възможността да бъдат обжалвани пред съдилищата на Съюза възниква на основание член 275, втора алинея ДФЕС и член 263, четвърта алинея ДФЕС именно поради същността им на индивидуални актове.

36 От това следва, че е допустимо жалбоподателят, чието име фигурира в приложение VIII към Регламент №°961/2010 и в приложение IX към Регламент № 267/2012, да иска отмяна на тези два регламента, доколкото се отнасят до него.

37 На второ място, що се отнася до искането за отмяна на член 16, параграф 2, букви а) и б) от Регламент №°961/2010 и на член 23, параграф 2, букви а) и б) и параграф 4 от Регламент № 267/2012, доколкото тези разпоредби се отнасят до жалбоподателя, най-напред следва да се приеме за установено, че това искане не може да се тълкува като възражение за незаконосъобразност на тези разпоредби, тъй като жалбоподателят не се ограничава само до това да изтъкне тяхната незаконосъобразност, а иска изрично тяхната отмяна.

38 По-нататък, що се отнася до същото искане, следва да се посочи, че в настоящия случай не е налице нито една от трите хипотези, съдържащи се в член 263, четвърта алинея ДФЕС, които са посочени в точка 34 по-горе.

39 Първо, жалбоподателят не е адресат на посочените разпоредби.

40 Второ, несъмнено жалбоподателят е пряко и лично засегнат от разглежданите регламенти, доколкото е изрично посочен в техните приложения, където са изброени имената на лицата и образуванията, за които се отнасят ограничителните мерки. Това обаче не се отнася за разпоредбите, чиято отмяна иска изрично жалбоподателят и които се прилагат по отношение на категория субекти, посочени общо и абстрактно, а именно или категориите лица и образувания, посочени в член 16, параграф 2 от Регламент №°961/2010 и в член 23, параграфи 2 и 4 от Регламент № 267/2012, или всички икономически оператори, които могат да имат търговски отношения с посочените образувания или с Иран. Следователно по отношение на жалбоподателя разглежданите разпоредби имат общ характер.

41 Трето, без да е необходимо да се разглежда въпросът дали посочените разпоредби са подзаконови актове по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, следва да се приеме за установено, че те съдържат мерки за изпълнение. Всъщност, за да може предвидените в тях ограничителни мерки да се прилагат спрямо определени частноправни субекти, последните трябва да бъдат вписани или имената им да продължават да фигурират в списъците, приложени към посочените регламенти, както следва от член 36, параграф 2 от Регламент №°961/2010, що се отнася до ограниченията, предвидени в член 16, параграф 2 от същия регламент, и от член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012, що се отнася до ограниченията, предвидени в член 23,

параграф 2 от същия регламент. В конкретния случай по отношение на жалбоподателя са приети подобни мерки за изпълнение под формата на различни актове, с които името му е вписано или след преразглеждане продължава да фигурира съответно в списъците, които се съдържат в приложение VIII към Регламент №°961/2010 и в приложение IX към Регламент № 267/2012.

42 Следователно не е допустимо жалбоподателят да иска отмяна на член 16, параграф 2, букви а) и б) от Регламент №°961/2010 и на член 23, параграфи 2 и 4 от Регламент № 267/2012.

43 Този извод не се поставя под въпрос от факта, че жалбоподателят е посочил, че оспорва разглежданите разпоредби единствено доколкото се отнасят до него. Всъщност обстоятелството, че те са приложени спрямо жалбоподателя, не променя правното им естество на акт с общо приложение.

44 На трето място, що се отнася до Регламент № 1263/2012, следва да се посочи, че той въвежда в Регламент № 267/2012 допълнителни ограничителни мерки срещу Иран, без обаче да изменя приложение IX към последния регламент и без Съветът да преразглежда посоченото приложение. Макар тези допълнителни мерки да могат да увеличат степента, в която жалбоподателят е засегнат от факта, че името му е включено в списъка с лица и образувания, които са обект на ограничителни мерки, все пак посочените мерки са с общ характер, също като член 16, параграф 2, букви а) и б) от Регламент №°961/2010 и член 23, параграф 2, букви а) и б) и параграф 4 от Регламент № 267/2012. Следователно също така не е допустимо жалбоподателят да иска отмяната на Регламент № 1263/2012.

45 Поради гореизложеното трябва да се отхвърлят като недопустими третата част от исканията на жалбоподателя и втората част от неговите искания — доколкото се отнася до Регламент № 1263/2012.

По изменението на исканията на жалбоподателя

46 Както се установява от точки 9, 10 и 20 по-горе, след подаването на жалбата списъкът в приложение II към Решение 2010/413 е заменен с нов списък, приет с Решение 2010/644, а Регламент № 423/2007, съответно изменен с Регламент за изпълнение № 668/2010, е отменен и заменен с Регламент № 961/2010, който от своя страна е отменен и заменен с Регламент № 267/2012. Освен това в съображенията на Решение 2011/783 и на Регламент за изпълнение № 1245/2011 Съветът изрично посочва, че е извършил цялостен преглед на списъците от приложение II към Решение 2010/413 и от приложение VIII към Регламент № 961/2010, и прави извод, че срещу изброените в тези списъци лица, образувания и органи, сред които и жалбоподателят, трябва да продължат да се прилагат ограничителни мерки. Жалбоподателят изменя първоначалните си искания по такъв начин, че молбата му за отмяна да обхване както Решение 2010/644, така и Решение 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011, приложение IX към Регламент № 267/2012 и Решение 2012/829. Съветът и Комисията правят възражения само що се отнася до изменението на исканията във връзка с последния посочен акт.

47 В това отношение следва да се напомни, че когато дадено решение или регламент, което или който засяга пряко и лично даден частноправен субект, в хода на производството е заменен(о) с друг акт със същия предмет, той следва да бъде разглеждан като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да промени своите искания и правни основания. Всъщност да се задължава жалбоподателят да подаде нова жалба би било в противоречие с доброто правораздаване и с изискването за процесуална икономия. Освен това би било несправедливо, ако с цел да отговори на критиките, съдържащи се в жалба, подадена пред съд на Съюза срещу определен акт, съответната институция има възможност да измени обжалвания акт или да го замени с друг, както и да се позовава в производството на тази промяна или замяна, за да

лиши другата страна от възможността да разшири първоначалните си искания и правни основания спрямо последващия акт или да представи допълнителни искания и правни основания срещу него (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 23 октомври 2008 г. по дело People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-256/07, Сборник, стр. II-3019, точка 46 и цитираната съдебна практика).

48 Същото важи и за актове като Решение 2011/783 и Регламент за изпълнение № 1245/2011, с които се установява, след провеждане на изрично предвидения в същото решение или регламент преглед, че последните трябва да продължат да се прилагат пряко и лично спрямо определени частноправни субекти.

49 Ето защо в настоящия случай следва да се приеме, че е допустимо също така и искането на жалбоподателя за отмяна на Решение 2011/783 и на Регламент за изпълнение № 1245/2011, с които неговото име е вписано и запазено в списъците на лицата, които са обект на мерки за замразяване на средства, каквито са списъците в Регламент №°961/2010, както и в приложение IX към Регламент № 267/2012, доколкото тези актове се отнасят до него (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, точка 47 по-горе, точка 47).

50 Обратно на това, Решение 2012/829 не заменя предхождащ го акт, който засяга пряко и лично жалбоподателя, нито е прието вследствие от пълен преглед на списъците с лица, които са обект на ограничителните мерки. Всъщност това решение съдържа единствено разпоредби, които се отнасят до установените на територията на Съюза финансови институции, както и добавка към списъка с лицата, които са обект на ограничителни мерки, съдържащ се в приложение II към Решение 2010/413. Следователно това решение не се отнася нито пряко, нито лично до жалбоподателя и не е допустимо той да изменя исканията си с цел неговата отмяна, както посочва Съветът в съдебното заседание.

По съществото на спора

51 В рамките на четвъртата част от своите искания, доколкото тя е допустима (вж. точка 32 по-горе), жалбоподателят моли по същество Общия съд да отмени актовете, свързани с включването и запазването на името му в списъците с лица, които са обект на мерките за замразяване на средства. Освен това в рамките на втората част от своите искания, доколкото тя е допустима (вж. точки 32 и 44 по-горе), жалбоподателят моли Общия съд да отмени Регламенти №°961/2010 и № 267/2012, доколкото се отнасят до него. От изложените в точка 35 по-горе съображения обаче се установява, че жалбоподателят е засегнат от тези актове, по-конкретно доколкото е посочен поименно съответно в приложения VIII и IX към тях. При тези обстоятелства следва да се приеме за установено, че в действителност втората част от исканията се припокрива с четвъртата.

52 Накрая, петата част от исканията на жалбоподателя цели отмяната на решенията, които твърди, че се съдържат в писмата от 28 октомври 2010 г. и 5 декември 2011 г. Тъй като именно с тези две писма жалбоподателят е уведомен, че името му ще продължи да фигурира в списъците с лица — обект на мерките за замразяване на средства, вследствие от приемането съответно на Решение 2010/644 и на Регламент №°961/2010, както и на Решение 2011/783 и на Регламент за изпълнение №°1245/2011 и тъй като посочените писма не представляват самостоятелни решения, следва да се приеме за установено, че в действителност петата част от исканията се припокрива с четвъртата.

53 На това основание жалбоподателят изтъква пет правни основания, първото от които е изведено от нарушение на член 215 ДФЕС, второто — от нарушение на задължението за мотивиране, на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита, третото — от грешки при

прилагане на правото и грешки в преценката, четвъртото — от нарушение на принципа на пропорционалност и на правото на зачитане на собствеността, и петото — от нарушение на принципа на равно третиране.

54 Съветът и Комисията оспорват основателността на посочените от жалбоподателя правни основания. Освен това те твърдят, че като еманация на иранската държава жалбоподателят не може да се позовава на защитата и гаранциите, свързани с основните права.

55 Общият съд счита, че най-напред следва да се разгледа второто правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита. В самото начало обаче следва да се провери дали жалбоподателят може да се позовава на защитата и гаранциите, свързани с основните права.

По възможността жалбоподателят да се позовава на защитата и гаранциите, свързани с основните права

56 Съветът и Комисията твърдят, че съгласно правото на Съюза юридическите лица, които представляват еманация на трети държави, не могат да се позовават на защитата и гаранциите, свързани с основните права. Доколкото жалбоподателят според тях е еманация на иранската държава, това правило се прилагало спрямо него.

57 В това отношение следва да се отбележи, че нито Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ C 83, 2010 г., стр. 389), нито Договорите предвиждат разпоредби, които да изключват юридическите лица, представляващи еманация на държава, от защитата на основните права. Напротив, разпоредбите на посочената харта, релевантни за изтъкнатите от жалбоподателя правни основания, и по-специално членове 17, 41 и 47, гарантират правата на „[в]секи“ — формулировка, включваща и юридическите лица като жалбоподателя.

58 В този контекст Съветът и Комисията обаче се позовават на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), който не допуска подаването на жалби до Европейския съд по правата на човека от правителствени организации.

59 Разпоредбата на член 34 от ЕКПЧ обаче, от една страна, е процесуална разпоредба, която не е приложима в производството пред съда на Съюза. От друга страна, съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека целта на тази разпоредба е да не се допусне държава — страна по ЕКПЧ, да бъде едновременно жалбоподател и ответник пред посочения съд (вж. в този смисъл ЕСПЧ, Решение по дело Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran с/у Турция от 13 декември 2007 г., *Recueil des arrêts et décisions*, 2007-V, § 81). Това съображение не е относимо към настоящия случай.

60 Съветът и Комисията твърдят също, че позоваването на посочената норма е обосновано, тъй като държавите гарантират зачитането на основните права на територията си, без обаче да могат да се ползват от тях.

61 При все това, дори и да се предположи, че посочените основания са приложими към положение, което е вътрешно, обстоятелството, че държавата гарантира зачитането на основните права на собствената си територия, е неотносимо по отношение на обхвата на правата, от които могат да се ползват юридическите лица, представляващи еманация на същата тази държава, на територията на трети държави.

62 С оглед на гореизложеното следва да се приеме, че правото на Съюза не съдържа норми, които не допускат юридическите лица, представляващи еманация на трета държава, да се позовават в тяхна полза на защитата и гаранциите, свързани с основните права. Следователно посочените лица могат да се позовават на тези права пред съда на Съюза, доколкото са съвместими с качеството им на юридическо лице.

63 Във всички случаи Съветът и Комисията не представят доказателства, от които да може да се установи, че жалбоподателят действително представлява еманация на иранската държава, т.е. образувание, което участва в упражняването на публичната власт или което управлява обществена услуга под надзора на властите (вж. в този смисъл ЕСПЧ, Решение по дело Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran с/у Турция, точка 59 по-горе, § 79).

64 В това отношение Съветът поддържа, че в действителност иранската държава или правителство притежава или контролира Bank Refah Kargaran, доколкото общото събрание на банката се състои от различни членове на иранското правителство. Освен това според Съвета жалбоподателят управлява обществена услуга под надзора на иранските власти, доколкото има за цел насърчаването на иранската външна търговия в рамките на сътрудничеството с развиващите се страни. Освен това предоставянето на банкови услуги било от основно значение за икономическите дейности и обществото като цяло.

65 При все това нито обстоятелството, че иранската държава притежава по-голямата част от капитала на жалбоподателя, нито обстоятелството, че предоставяните от последния банкови услуги са необходими за функционирането на държавната икономика, придават на тези дейности качеството „обществена услуга“ или предполагат участие на жалбоподателя в упражняването на публичната власт.

66 С оглед на всички изложени по-горе съображения следва да се приеме, че жалбоподателят може да се позове в своя полза на защитата и на гаранциите, свързани с основните права.

По второто правно основание, изведено от нарушението на задължението за мотивиране, на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита

67 В това отношение жалбоподателят поддържа, първо, че не е бил изслушан, преди неговото име да бъде включено в приложение VIII към Регламент №°961/2010, второ, че предоставените мотиви са недостатъчни, и трето, че независимо от предходните му молби е получил достъп до преписката на Съвета едва след изтичане на срока за обжалване.

68 Що се отнася по-специално до мотивите, жалбоподателят изтъква по същество, че не е в състояние да разбере на какво основание е включен в списъка с лица, които са обект на мерки за замразяване на средства, че липсата на достатъчно мотиви не е поправена чрез последващото представяне на документи и че изпратеното до него писмо на Съвета от 5 декември 2011 г. е стереотипно.

69 Съветът, подкрепен от Комисията, оспорва тези доводи.

70 Следва най-напред да се разгледа твърдението, изведено от нарушение на задължението за мотивиране.

71 В това отношение следва да се припомни, че задължението за мотивиране на увреждащия акт, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС, а в конкретния случай — по-специално в член 24, параграф 3 от Решение 2010/413, в член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007, в член 36, параграф 3 от Регламент № 961/2010 и в член 46, параграф 3 от Регламент № 267/2012, има за цел, от една страна, да се даде на заинтересованото лице достатъчно информация, за да

прецени дали актът е обоснован или евентуално има порок, който дава основание валидността му да се оспорва пред съда на Съюза, и от друга страна, да се даде възможност на този съд да упражни контрол за законосъобразността на разглеждания акт. Така установеното задължение за мотивиране е основен принцип на правото на Съюза, който може да се дерогира само по императивни съображения. Поради това мотивите по принцип трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, тъй като тяхното отсъствие не може да се счита за поправено от това, че заинтересованото лице е узнало мотивите на акта в хода на производството пред съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, Сборник, стр. II-3967, точка 80 и цитираната съдебна практика).

72 Ето защо, освен ако съобщаването на определени обстоятелства е недопустимо поради императивни съображения, свързани със сигурността или с поддържането на международните отношения на Съюза или на неговите държави членки, Съветът е длъжен да уведоми засегнатия от ограничителните мерки субект за специфичните и конкретните причини, поради които счита приемането на тези мерки за необходимо. Така той трябва да посочи фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната обоснованост на съответните мерки, както и съображенията, поради които е решил да вземе тези мерки (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 71 по-горе, точка 81 и цитираната съдебна практика).

73 Освен това мотивите трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. По-специално увреждащият акт е достатъчно мотивиран, ако е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере значението на наложената му мярка (вж. Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 71 по-горе, точка 82 и цитираната съдебна практика).

74 Следва да се посочи в самото начало, че за да се прецени дали е изпълнено задължението за мотивиране, освен мотивите, които се съдържат в оспорваните актове, следва да се вземе предвид и предложението за приемане на ограничителни мерки, което Съветът е изпратил на жалбоподателя.

75 Всъщност, от една страна, от изпратеното на жалбоподателя предложение е видно, че то е било предоставено на делегациите на държавите членки в контекста на приемането на ограничителни мерки срещу жалбоподателя и следователно представлява доказателство, на което същите мерки са основани.

76 От друга страна, несъмнено това предложение е съобщено на жалбоподателя както след приемането на Решение 2010/644 и на Регламент №°961/2010, така и след подаването на жалбата. Ето защо то не може да допълни надлежно мотивите на Решение 2010/644 и на Регламент №°961/2010. То обаче може да бъде взето предвид в рамките на преценката на законосъобразността на последващите актове, а именно на Решение 2011/783, на Регламент за изпълнение № 1245/2011 и на Регламент № 267/2012.

77 Що се отнася до жалбоподателя, в обжалваните актове се посочва един-единствен мотив, съгласно който той е поел текущите операции на Bank Melli след налагането на санкции от страна на Съюза над Bank Melli.

78 В предложението за приемане на ограничителни мерки, съобщено на 22 февруари 2011 г., са потвърдени мотивите, които се съдържат в обжалваните актове.

79 Накрая, в писмото от 5 декември 2011 г., адресирано до жалбоподателя, се посочва само че след преразглеждане Съветът е решил, че спрямо жалбоподателя трябва да продължат да се прилагат ограничителните мерки, предвидени в рамките на Решение 2010/413 и на Регламент №°961/2010, тъй като преписката не съдържа нови доказателства, които биха обосновали промяна на становището на Съвета, поради което мотивите за включването на жалбоподателя в приложенията към тези два акта запазват валидността си.

80 В това отношение следва да се приеме за установено, че единственият изтъкнат от Съвета мотив не е достатъчно точен, доколкото не посочва какво следва да се разбира под „поемане“, що се отнася до банковите операции, кои операции на банка „Melli“ е поел жалбоподателят, нито в крайна кои са били третите страни — бенефициери от разглежданите операции. Освен това в писмото от 5 декември 2011 г., адресирано до жалбоподателя, не се съдържа никакъв допълнителен елемент, който може да мотивира наложените му мерки.

81 Що се отнася до понятието „поемане“ на текущи банкови операции, Съветът е посочил в съдебното заседание, в отговор на поставен от Общия съд въпрос, че това понятие описва възобновяването на операциите на банка „Melli“, блокирани поради ограничителните мерки, в рамките на сложни сделки, които биха могли да се отнасят до всички осъществявани от дадена банка операции в дългосрочен план, като например акредитиви или финансиране. Налага се обаче изводът, че тези указания са също толкова общи, колкото съдържащите се в единствения мотив, и не дават никаква яснота по-специално относно конкретното естество на извършваните от жалбоподателя услуги. Следва да се посочи в това отношение, че акредитивите или финансирането са изброени само примерно и че Съветът не е посочил нито една конкретна операция на жалбоподателя, „поета“ от банка „Melli“.

82 При тези обстоятелства следва да се приеме, че Съветът е нарушил задължението за мотивиране, предвидено в член 296, втора алинея, ДФЕС, член 24, параграф 3 от Решение 2010/413, член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007, член 36, параграф 3 от Регламент №°961/2010 и член 46, параграф 3 от Регламент № 267/2012, както и задължението да съобщи на жалбоподателя, в качеството му на заинтересовано образувание, какви доказателства са приети срещу него, що се отнася до основанието за взетите спрямо него мерки за замразяване на средства.

83 От това следва, че второто правно основание трябва да бъде уважено, доколкото е изведено от нарушение на задължението за мотивиране, като тази констатация сама по себе си обосновава отмяната на обжалваните актове, доколкото се отнасят до жалбоподателя.

84 С оглед на гореизложеното следва да се отменят актовете, с които името на жалбоподателя е включено и запазено в списъците с лица — обект на мерки за замразяване на средства, без да е необходимо да се разглеждат другите доводи и правни основания, изтъкнати в подкрепа на четвъртата и петата част от исканията на жалбоподателя.

85 Тъй като се отменя включването на жалбоподателя в списъците, приложени към обжалваните актове, той престава да бъде засегнат от Решение 2010/413. Следователно няма основание Общият съд да се произнася по първата част от исканията на жалбоподателя, посочена в точка 29 по-горе, нито да разглежда възражението за недопустимост, повдигнато в това отношение от Съвета.

По действието във времето на отмяната

86 Що се отнася до действието във времето на отмяната на актовете, с които името на жалбоподателя се включва и се запазва в списъците с лицата, спрямо които се налагат мерки за замразяване на средства, следва първо да се посочи, че приложение VIII към Регламент №°961/2010, по-специално в редакцията му съгласно Регламент за изпълнение № 1245/2011, не поражда правни последици вследствие на отмяната на последния посочен регламент, осъществена с Регламент № 267/2012. Следователно заличаването на включването на жалбоподателя в приложение VIII към Регламент №°961/2010, по-специално в неговата редакция съгласно Регламент за изпълнение № 1245/2011, доколкото се отнася до жалбоподателя, се отнася само до последиците от посоченото включване, възникнали за жалбоподателя в периода между влизането в сила и отмяната на посочения регламент.

87 На следващо място, по отношение на приложение IX към Регламент № 267/2012 трябва да се напомни, че по силата на член 60, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, в отклонение от член 280 ДФЕС, решенията на Общия съд, с които се отменя даден регламент, влизат в сила едва с изтичането на срока за обжалване, посочен в член 56, първа алинея от споменатия статут, или, ако в този срок е подадена жалба, от момента на отхвърлянето на последната. Следователно Съветът разполага със срок от два месеца, към който се прибавя срокът от десет дни за отдаленост, считано от момента на връчване на настоящото решение, за да поправи установеното нарушение, като евентуално приеме нови ограничителни мерки срещу жалбоподателя.

88 В конкретния случай опасността да се засегне сериозно и необратимо ефикасността на наложените с Регламент № 267/2012 ограничителни мерки не изглежда достатъчно голяма, предвид съществения отражение на тези мерки върху правата и свободите на жалбоподателя, за да обоснове запазването на последиците на посочения регламент спрямо жалбоподателя за период, който превишава предвидения в член 60, втора алинея от Статута на Съда (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 16 септември 2011 г. по дело Kadio Morokro/Съвет, T-316/11, непубликувано в Сборника, точка 38).

89 Накрая, що се отнася до действието във времето на заличаването на включването на жалбоподателя в приложение II към Решение 2010/413, в редакцията му съгласно Решение 2010/644, а впоследствие съгласно Решение 2011/783, следва да се напомни, че на основание член 264, втора алинея ДФЕС Общият съд може, ако счете за необходимо, да определи последиците на отменения акт, които трябва да се считат за окончателни.

90 В конкретния случай наличието на разлика между датата, на която поражда действие заличаването на включването на жалбоподателя в приложение IX към Регламент № 267/2012 и заличаването на неговото включване в приложение II към Решение 2010/413 в редакцията му съгласно Решение 2010/644, а впоследствие в редакцията му съгласно Решение 2011/783, може да засегне сериозно правната сигурност, тъй като с посочените актове на жалбоподателя се налагат еднакви ограничителни мерки. Следователно по отношение на жалбоподателя действието на приложение II към Решение 2010/413, в редакцията му съгласно Решение 2010/644, а впоследствие съгласно Решение 2011/783, трябва да се запази до момента, в който заличаването на включването на жалбоподателя в приложение IX към Регламент № 267/2012 породи действие (вж. по аналогия Решение по дело Kadio Morokro/Съвет, точка 88 по-горе, точка 39).

По съдебните разноски

91 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Освен това съгласно член 87, параграф 6 от Процедурния правилник, когато липсва основание за постановяване на съдебно решение по същество, Общият съд определя съдебните разноски по свое усмотрение. В разглеждания случай, тъй като Съветът е загубил делото в основната му част, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на жалбоподателя.

92 Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник институциите, които са встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Поради това Комисията понася направените от нея разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отменя, доколкото се отнасят до Bank Refah Kargaran:

— приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС, изменено с Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година, а впоследствие с Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година,

— Решение 2010/644,

— приложение VIII към Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007, изменен с Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010,

— Решение 2011/783,

— Регламент за изпълнение № 1245/2011,

— приложение IX към Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 961/2010.

2) По отношение на Bank Refah Kargaran се запазва действието на приложение II към Решение 2010/413, изменено с Решение 2010/644, а впоследствие с Решение 2011/783, до момента, в който отмяната на приложение IX към Регламент № 267/2012, що се отнася до Bank Refah Kargaran, породи действие.

3) Липсва основание за произнасяне по искането Решение 2010/413 да се обяви за неприложимо спрямо Bank Refah Kargaran.

4) Отхвърля иска в останалата му част.

5) Съветът на Европейския съюз понася, освен направените от него съдебни разноски, и тези на Bank Refah Kargaran.

6) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 септември 2013 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора 2

Производство и искания на страните 4

От правна страна 5

По допустимостта 5

По допустимостта на искането за отмяна на бъдещите актове 5

По допустимостта на втората и третата част от исканията на жалбоподателя 5

По изменението на исканията на жалбоподателя 7

По съществото на спора 8

По възможността жалбоподателят да се позовава на защитата и гаранциите, свързани с основните права 9

По второто правно основание, изведено от нарушението на задължението за мотивиране, на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита 10

По действието във времето на отмяната 13

По съдебните разноски 14